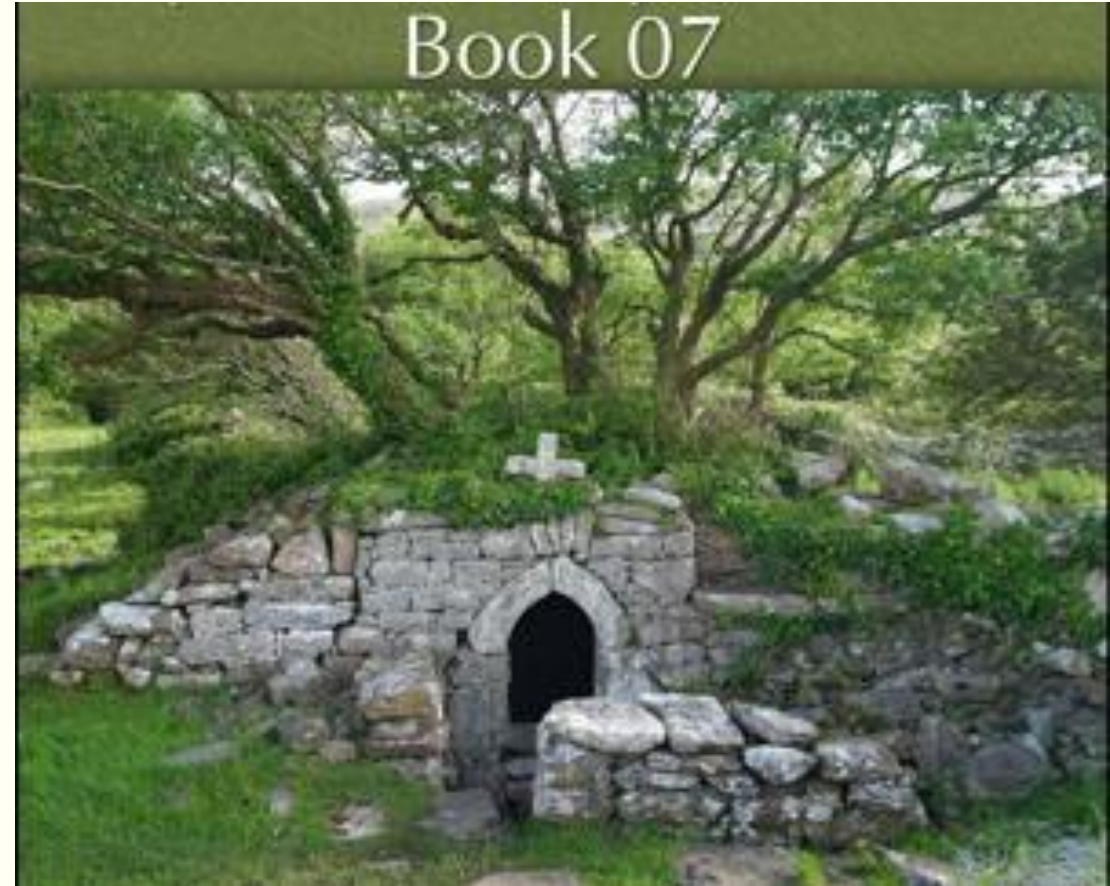

A POPULAR HISTORY OF IRELAND

from the Earliest Period to the Emancipation of the
Catholics

Book 07

Libravox ljud inspelning på engelska språket

A Popular History of Ireland: from the Earliest Period to the Emancipation of the Catholics,
Book 07

by Thomas D'Arcy McGee

Publication date 2008-10-24

Usage Public Domain

Topics LibriVox,audiobook,history,Ireland

LibriVox recording of A Popular History of Ireland: from the Earliest Period to the Emancipation of the Catholics, Book 07, by Thomas D'Arcy McGee. Read by Sibella.]

Thomas D'Arcy McGee was an Irish refugee and a father of the Canadian confederation. His work on Irish history is comprehensive, encompassing twelve books; Book 7 subtitled "Unionized Crowns of England and Ireland", addresses the Tudor period, particularly the actions of Woolsey and Henry VIII, before the Reformation, in 1541. (Summary by Sibella Denton)

Henrik VIII

Henrik VIII (engelska: Henry VIII), född 28 juni 1491 i Greenwich Palace, död 28 januari 1547 i Palace of Whitehall, var kung av England från 21 april 1509 till sin död.

Han var son till kung Henrik VII av England och dennes drottning Elizabeth av York, yngre bror till kronprins Arthur (som dock avled 2 april 1502, 15 år gammal) samt far till efterträdarna Edvard VI, Maria I och Elisabet I. Han blev den andre engelske monarken av huset Tudor.

Henrik VIII är känd för att ha varit gift sex gånger och för att vara en brittisk monark med obegränsad makt. Betydelsefulla händelser under hans regeringstid var brytningen med den romersk-katolska kyrkan och den följande etableringen av den självständiga Engelska kyrkan, klosterupplösningen och föreningen av England och Wales till ett rike.

Henrik VIII avled på Whitehall Palace 1547.

Senare i livet blev Henrik gravt överviktig, med ett midjemått på 137 cm, och han kan ha lidit av gikt. Den välkända teorin att han led av syfilis lanserades ungefär hundra år efter hans död. Henrik gick upp i vikt efter en tornerspelsolycka 1536. Han led sedan 1538 av en lårskada som inte bara hindrade honom från att träna, utan som även gradvis blev sårig och som indirekt kan ha lett till hans död, som inträffade tidigt på morgonen den 28 januari 1547 på Whitehall Palace, vid femtiofem års ålder, efter en tids sjukdom som inledde den 10 december 1546. Om den sista sjukdomstiden finns det få källor kvar som berättar något om. Cranmer kom först till kungen när kungen inte längre kunde tala, och drottningen infann sig aldrig. Han avled på vad som skulle ha varit faderns nittioårsdag.

Thomas Wolsey

Thomas Wolsey, ibland stavat Woolsey, född som Thomas Wolcy omkring 1475 i Ipswich, död 29 november 1530 i Leicester, Leicestershire, var en engelsk statsman och kardinal i Romersk-katolska kyrkan. Han var den mäktigaste personen i England, förutom kungen, under många år.

Wolseys fall

Wolseys fall var plötsligt och fullständigt. 1529 berövades han sitt regeringsämbete och sin egendom, inklusive sitt storslaget utvidgade residens York Place, vilket Henrik VIII valde att ersätta Palace of Westminster som sitt eget huvudsakliga residens i London. Emellertid tilläts Wolsey förbli ärkebiskop av York. Men kort därefter blev han anklagad för högförräderi och beordrades till London. Han var nu mycket plågad och for till huvudstaden med sin personlige kaplan Edmund Bonner. Wolsey insjuknade och dog på vägen, vid Leicester den 29 november 1530, runt 55 år gammal.

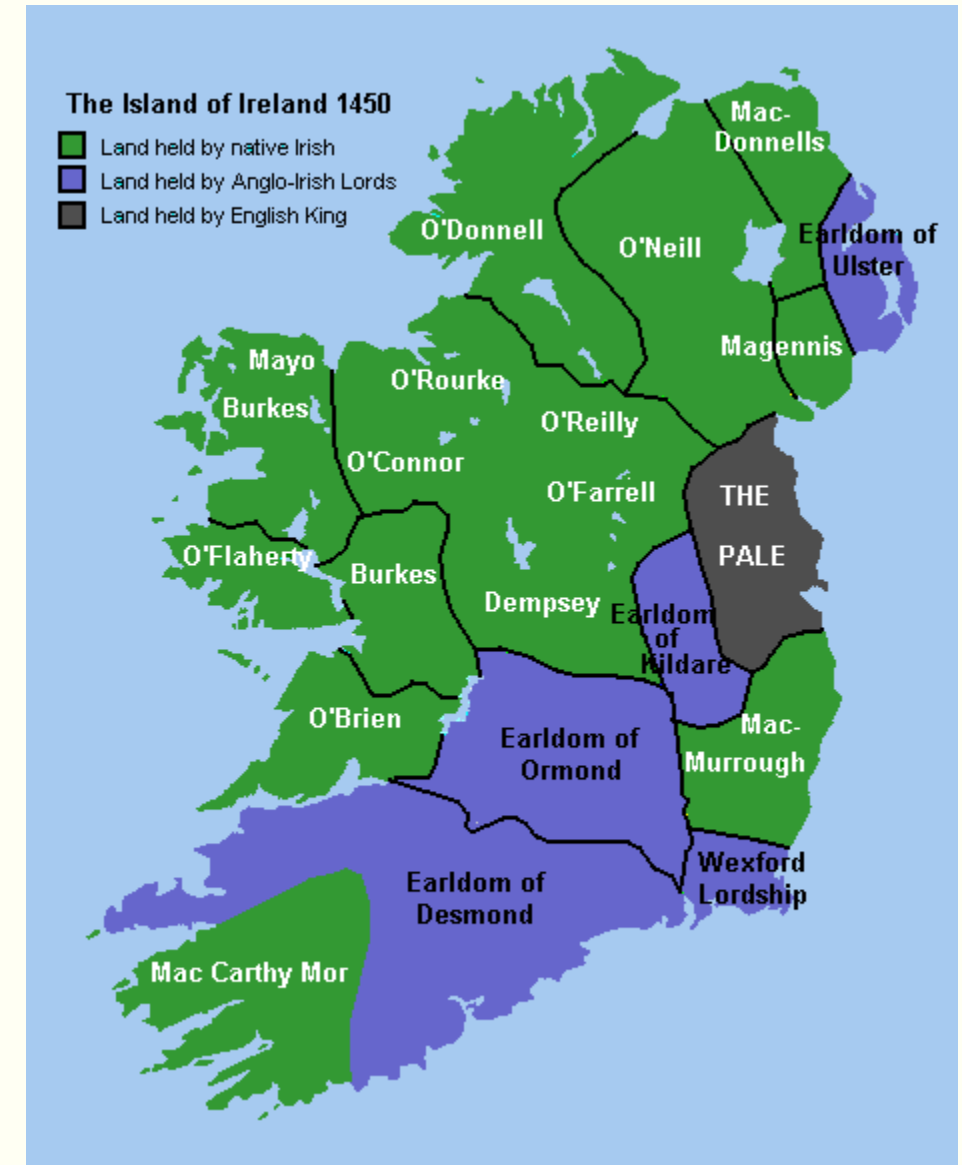
Lord Thomas Fitz Gerald's

Lord Thomas Fitz Gerald's uppror utbröt 1534, men kuvades snart efter erövringen av Maynooth castle (1535), och därmed var Geraldinernas makt krossad i mellersta Irland. Henrik VIII in jagade över hela ön respekt för de engelska vapnen och lät hylla sig som kung av Irland 1542. Han förde ändå i allmänhet en försonlig politik som gick ut på att binda både de anglonormandiska och de keltiska stormännen till kronan genom att ge titlar och förläningar till dem och genom att med dessas hjälp upprätthålla ordningen och bana väg för angliserande civilisationssträvanden. Han reformerade de båda kyrkorna på ön, den engelska i The pale och den keltiska, efter mönstret av suprematiststrävandena i England, och de flesta klostren drogs in till kronan. Men det stora flertalet av befolkningen fick på det hela taget behålla sin katolska tro.

I norra Irland höjdes upprorsfanan av flera keltiska stormän av släkten O'Neill. Det uppror som kom närmast att lyckas började 1596. Det inleddes av Hugh O'Neill, earl av Tyrone och han vann flera militära framgångar och fick till och med understöd av en spansk hjälpkår. Essex (Devereux) bjöd mycket litet motstånd. Men senare kuvades upproret i grunden av lord Mountjoy (Blount), som genom den avgörande segern vid Kinsale (24 dec. 1601) tvingade spanjorerna att lämna ön och kort därefter tvingade Tyrone till underkastelse (1602). Irland led oerhört under dessa blodiga strider, som inte minst från engelsk sida fördes med svek och grymhet. En tredjedel av befolkningen beräknas ha dött på grund av våld, hungersnöd eller andra umbäranden i samband med detta krig.

TRAKASSERADE
IRLÄNDARE

HENRIK VIII
OCH
ELISABETH I
SYNDARE

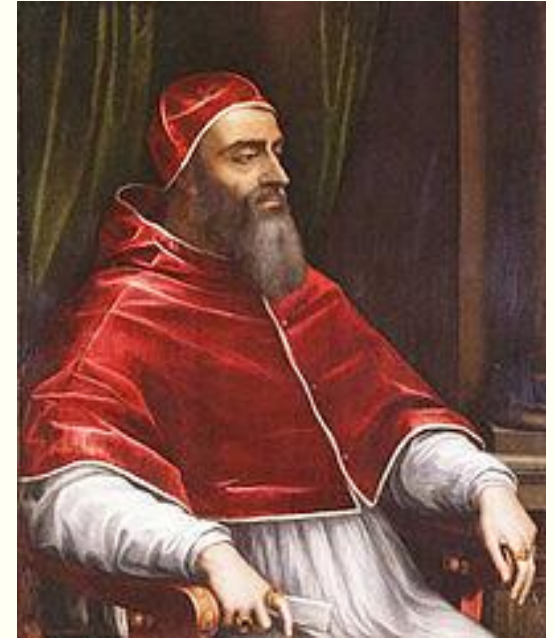
Trots Henrik VIII införde en protestantisk religion i sitt England, förblev Irland helt katolskt, påhejad av Filip II av Spanien. Elisabeth I slog ned upproren

Clemens VII

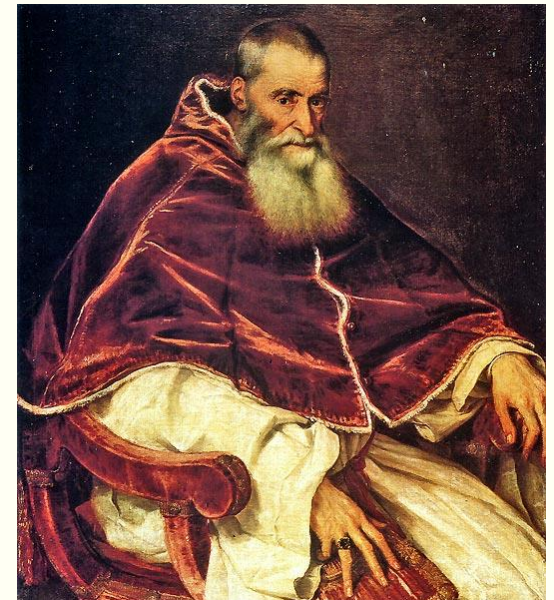
född Giulio de' Medici 26 maj 1478 i Florens, död 25 september 1534, var påve från den 19 november 1523 till sin död, 25 september 1534.

Genom sin av hänsyn till Karl V avvisande hållning i Henrik VIII:s skilsmässosak framkallade Clemens dennes brytning med Rom 1534. Clemens VII avled 25 september samma år.

Paulus III

född Alessandro Farnese 29 februari 1468 i Canino, död 10 november 1549 i Rom, var påve från den 13 oktober 1534 till sin död den 10 november 1549. Han lät bygga Palazzo Farnese.

John FitzGerald, de facto 12th Earl of Desmond

John FitzGerald, de facto 12th Earl of Desmond (died December 1536) was the brother of Thomas FitzGerald, 11th Earl of Desmond. Upon his brother's death in 1534, John disputed the title to the earldom of his brother's grandson, James FitzGerald, de jure 12th Earl of Desmond.

According to the Annals of the Four Masters, John FitzThomas FitzGerald was believed to have instigated the murder of his older brother, James FitzGerald, 8th Earl of Desmond in 1487, and had been expelled by his brother Maurice FitzGerald, 9th Earl of Desmond.

John died in 1536. His grandnephew, the de jure earl, died in 1540, and was succeeded by John's son, James FitzGerald, 14th Earl of Desmond.

Alfred Webb tells us of this earl that he, "being supported by a large faction, was de facto [12th] Earl. This Sir John died about Christmas 1536

Henry VIII playing his harp beside his jester, Will Somers, in an illustration from Henry's psalter. James FitzGerald, the "Court Page," grew up a hostage in Henry's court.

